

Ιστορίες του καφενέ του Ανθούλη τις δεκαετίες του '60 και '70

(όπως τις έζησα και άλλες όπως μου τις διηγήθηκε ο πατέρας μου Αντώνης Ανθούλης)

του Άντη Ανθούλη

(Αφιερωμένο στη μνήμη του Αντώνη Ανθούλη, του Ανδρέα Κελεπέσιου, του Στέλιου Ροδούλη, του Πετρουλήλη, του Νίκου Ιγνατίου και του Αντρέα Κοιλιάρη)

1. Πρωί μιας Δευτέρας και οι φίλοι-παρέα στο καφενείο αποφάσισαν να κάμουν πηλάκα σε ένα μέλος της παρέας τους που εκείνη την ώρα απουσίαζε. Συμφώνησαν να πουν ψέματα στον Κελεπέσιου ότι την επόμενη Παρασκευή θα ερχόταν στην Κυθρέα υπάλληλος από το Γεωργικό Τμήμα, ο οποίος θα αγόραζε ζιζιρους μισό σελίνι τον ένα, διότι καταστρέφουν οι ζιζιροι την γεωργία και με αυτό τον τρόπο θα εξορθορεύονταν. Δήθεν για να μην το ακούσει ο Κελεπέσιους μιλούσαν μεταξύ τους χαμηλόφωνα με τη δικαιολογία να μη μαθευτεί και πάνε πολλοί να μαζέψουν ζιζιρους και μάλιστα τόσο ακριβούς για την εποχή εκείνη. Ο Κελεπέσιους προσποιήθηκε πως δεν άκουσε τα τεκταινόμενα, όμως μόλις ήπια τον καφέ του, εξαφανίστηκε. Ύστερα οι πηλακατζήδες φίλοι του και θαμώνες του καφενείου μας έμαθαν ότι ο Κελεπέσιους επιστράτευσε και τους γιούς και τους υπαλλήλους στο μαγαζί του (διατηρούσε πελεκανιό) από το πρωί μέχρι το βράδι να μαζεύουν ζιζιρους, ώστε να μαζέψουν αυτοί τους πιο πολλούς. Εξαφανισμένος όηες τις μέρες της εβδομάδας από το καφενείο του οποίου ήταν καθημερινός θαμώνας, εμφανίζεται την Παρασκευή το πρωί με δύο τσάντες γεμάτες ζιζιρους. Ρώτησε πότε θα έρθει ο υπάλληλος του Γεωργικού Τμήματος για να αγοράσει τους ζιζιρους μισό σελίνι τον ένα. Φαντάζεστε το τι έγινε με τους φίλους του μόλις είδαν τον Κελεπέσιου να καταφθάνει με δυό τσάντες ζιζιρους. Πιο πολύ όμως γέλιασαν όταν ο Κελεπέσιους ζητούσε επίμονα να εμφανιστεί ο άνθρωπος του Γεωργικού Τμήματος για να αγοράσει τους ζιζιρους που μάζεψε.

2. Καθακαίρι στο καφενείο, περίπου μεσημέρι, και ήταν τρία άτομα μέσα στο καφενείο για πιλόττα και όχι 4 όπως απαιτεί το παιγνίδι, για να μπορέσουν να παίξουν. Εγώ δεν ήξερα και καλή την πιλόττα, αηλιά και οι τρεις τους με παρακάλεσαν να τους κάμω τον τέταρτο. Έπαιζα με σύντροφο τον Κελεπέσιου. Θέλαμε στους 1501 πόντους τους 60 για να νικήσουμε και οι αντίπαλοί μας τους 200. Έπαιζε ο Κελεπέσιους πρώτος και ο αντίπαλός μας μας ανακοίνωσε ότι έχει εκατοστάρι. Εάν έπαιρναν οι αντίπαλοι μας σύνολο με το κατοστάρι πιο πολλούς πόντους από μας «το έχαναμε» και μας κέρδιζαν το παιγνίδι. Ο Κελεπέσιους μου είπε «βάστα καλή και μη φοβάσαι». Επαιζε πρώτος. Έμεινε η τελευταία πάζα και

η πιο κρίσιμη όπου ο Κελεπέσις νόμιζε από το παίξιμό μου ότι βαστούσα τον άσσο κούπα και θα τους επαίρναμε μάλιστα και καπό. Αηλιά δυστυχώς επειδή δεν ήξερα να παίζω πιλόττα, τους 'τάισα' τη δέκα κούπα και οι αντίπαλοι βαστούσαν τον άσσο κούπα και έτσι χάσαμε και το παιχνίδι. Ο Κελεπέσις τότε γυρίζει προς εμένα λέγοντας «και σύρ' την οϊάν, εν νά την πάρεις έσσω σου;» Επανεήλαβε την φράση δυο τρεις φορές πριν πάρει το ποδήλατό του, δεν το καθαηήικεψε, αηλιά φεύγοντας το έσπρωχνε θυμωμένα σιγοψιθυρίζοντας. Το ίδιο απόγευμα πήγα στη γειτόνισσά του, τη θεία μου την Εήένη του Πασιαρδή, που με υποδέχτηκε λέγοντας «σήμερα το μεσημέρι έχασες τον Κελεπέσιη μέσα στον λήηηιηρο, να κρατά το ποδήλατο με το ένα του το χέρι αντί να το καθαηήικεύει και με το άηηιο του το χέρι το οποίο έδειχνε ότι κάτι έπρεπε να πετάξει, μονοηηογούσε λέγοντας «και σύρ την οϊάν εν νά την πάρεις έσσω σου; Και σύρ' την οϊάν, εν νά την πάρεις έσσω σου;» Αναγκάστηκα τότε να ομοηηογήσω στη θεία μου ότι ήμουν εγώ ο αίτιος του παραηηρήματος του Κελεπέσιη!!!

3. Αργά το απόγευμα της ίδιας μέρας και ο δάσκαηος ο Στέηηιος ο Ροδούηης πηησιάζει στο «ουτζιάκκι» που έψηνε ο παπάς μου τους καφέδες και του ήέει «ε Ανθούηη, θα παηξουμε πιλόττα με τον Κελεπέσιη και θα μας φέρεις άμα τελειώσουμε 4 ποτήρια, τα 3 να έχουν Seven up τα οποία θα πιάσουμε πρώτοι εμείς και ένα τέταρτο ποτήρι που αντί να έχει Seven up να βάηεις νερό για τον Κελεπέσιη, να δούμε την αντίδραση του. Εάν παρ' εηηίδα ο Κελεπέσις διατάξει ήίζο πες του ηυπούμαι, αηηιά ο,τι θέηουν οι ποηηιοί. Και οι ποηηιοί θέηουν Seven up» . Ηταν η εποχή που μόηηις κυκηιοφόρησε η Seven up. Επίσης ηρέπει να πούμε ότι μόηηις τέηειωνε την πιλόττα του ο Κελεπέσις συνήηιζε να παραγγέηηει πρώτος ήίζο (ηοκούμι). Μόηηις τελειώσε ηιοιόν η πιλόττα πρώτος ο Κελεπέσις παράγγειηε ήίζο και οι τρεις άηηιοι Seven up. Ο παπάς μου του είπε «έχουμε δημοκρατία και θα φέρω ο,τι θέηουν οι ποηηιοί». Τους παίρνει ηιοιόν ο πατέρας μου τον δίσκο με τα τέσσαρα ποτήρια και τοποθετεί το ποτήρι με το νερό προς το μέρος του Κελεπέσιη. Άρπαξαν βιαστικά οι τρεις την Seven up και ο Κελεπέσις το ποτήρι με το νερό. Οι τρεις είχαν τα ποτήρια με την Seven up μπροστά στο στόμα τους για να μη δώσουν υποψία στον Κελεπέσιη και παρακοηουθούσαν την αντίδρασή του. Ο Κελεπέσις έβηεπε το ποτήρι με το νερό και κουνώντας το κεφάηι του προς τον ένα ώμο του και μετά προς τον άηηιο, φαινόταν σκεφτικός (ίσως σκεφτόταν πόσο ποηηύ έμοιαζε η Seven up με το νερό). - «Πιές, Κελεπέσιη, τη Seven up σου» τον παρότρυναν οι άηηιοι. Για μια στιγμη ο Κελεπέσις βάζει την άκρη της γηώσσας του μέσα στο ποτήρι με το νερό και ήέει: «Τούτη μοιάζει τέηεια με το νερό». Οι άηηιοι όμως επέμεναν «πιες Κελεπέσιη τη Seven up και σταμάτα τα κόηηα, μόνο το ήίζο σου αρέσκει; Τότε ο Κελεπέσις ήηιε χωρίς ανάσα όηο το ποτήρι με το νερό και με δύναμη νικητή τενηώνει το χέρι του που βαστούσε το ποτήρι και το προσγειώσε με φόρα μέσα στον άδειο δίσκο λέγοντας

«σαν τη Seven up εν έσει!!»

4. Ο Κελεπέσιος όταν τέλειωνε το παιχνίδι της πιλόττας, ήταν τόσο απορροφημένος και δοσμένος στο παιχνίδι που έδειχνε πως ήταν τελείως αφηρημένος. Στο καφενείο ερχόταν με το ποδήλατο, όπως και οι περισσότεροι χωριανοί γιατί οι αποστάσεις ήταν μακρινές. Τα ποδήλατα τα πάρκαραν έξω από το καφενείο, εξ ου και από τα ποδήλατα που ήταν παρκαρισμένα ήξερες ποιοι ήταν στο μαγαζί μέσα. Συνήθιζε μάλιστα πάνω στο τιμόνι του ποδηλάτου του να έχει κρεμασμένη μία ρούχινη τσάντα για το ψώνισμα. Ο παπάς μου για να του κάμει πλάκα, ξεκρέμασε την τσάντα του από το ποδήλατό του και την κρέμασε πάνω στο ποδήλατο του δασκάλου του Ροδούλη, το οποίο και έβαλε στη θέση που ο Κελεπέσιος πάρκαρε το ποδήλατό του. Έκρουσε μάλιστα το ποδήλατο του Κελεπέσιου κάτω από το κτίριο της ΟΧΕΝ, απέναντι από το καφενείο μας. Ο Κελεπέσιος τελείωσε την πιλόττα του, και έπιασε το ποδήλατο που ήταν κρεμασμένη η ρούχινη τσάντα του νομίζοντάς το για δικό του (ενώ ήταν του δασκάλου του Ροδούλη), και έφυγε. Ο δάσκαλος ο Ροδούλης αναγκάστηκε να πάει περπατητός στο σπίτι του στη Χρυσίδα. Το επόμενο πρωί εννέα πάρα δέκα, φτάνει ο Κελεπέσιος με το ποδήλατο του Ροδούλη στο καφενείο. Ο παπάς μου τον περίμενε, και τον ρώτησε «Κελεπέσιον, έμαθες τα νέα με το ποδήλατο του Ροδούλη; Το έκλεψαν και εάν μέχρι τις εννέα το πρωί δεν είναι έξω από το σπίτι του θα κάμει καταγγελία για κλεψιά στην αστυνομία». Ο Κελεπέσιος ρωτά απορημένος τον παπά μου «γιατί μου τα ληθείς εμένα τούτα; Εγώ χθες πήρα το δικό μου ποδήλατο που ήταν και η τσάντα μου κρεμασμένη πάνω». Ο παπάς μου όμως επέμενε «είσαι σίγουρος ότι είναι το ποδήλατο σου που επήρες χθές;» Μπήκαν αμφιβολίες στο μυαλό του Κελεπέσιου, γι' αυτό και πήγε να εξακριβώσει εάν είναι το ποδήλατό του. Μόλις το κατάλαβε πως δεν ήταν το δικό του αλητά του δασκάλου του Ροδούλη, σάστισμένος φώναξε κρατώντας το κεφάλι του «ου, ου...» και κοιτάζοντας το ρολόι του, πήδηξε πάνω στο ποδήλατο για να πάει στη Χρυσίδα να προλάβει τον δάσκαλο το Ροδούλη να μη πάει για καταγγελία στην αστυνομία. Μετά από 15 λεπτά ήρθε αγκομαχώντας από την Χρυσίδα και ζητούσε από τον παπά μου το ποδήλατο διότι θεωρούσε τον παπά μου ως τον αίτιο. Ο παπάς μου έπαιζε περήνο και ο Κελεπέσιος τράβησε για την αστυνομία για να καταγγείλει την κλεψιά του δικού του ποδηλάτου. Τηλεφώνησε εν τω μεταξύ ο παπάς μου στην αστυνομία και τους είπε πως κάνανε πλάκα στον Κελεπέσιον και ότι το ποδήλατο του είναι ακουμπισμένο στην μεγάλη καρυδιά της πηλατείας και να τον στείλουν πίσω για να το παραλάβει.

5. Όταν ακόμα ο τηλεφωνικός θάλαμος της κοινότητας ήταν μέσα στο καφενείο μας και προτού ακόμα μετακινηθεί έξω στην πηλατεία, ο πολύ αγαπητός και άκακος Νίκος Ιγνατίου βρισκόταν μέσα στο θάλαμο και μιλούσε με κάποιον από τη